

בדרך לארץ ישראל

בלילה הראשון הפלגנו מסנטוס לריו, שם האניה עגנה למספר שעות, לצורך העמסת מטענים. היתה לנו הזדמנות נוספת להיפגש עם חברים שבאו לנמל. שמחתי מאוד לראות את אחי מאוריסיו, שהגיע עם חבר במיוחד מסאן פאולו כדי להיפרד. אבל גם השעות האלה חלפו. נפרדנו מכולם ויצאנו אל האוקיינוס הגדול.

ההפלגה עד אירופה נמשכה כנצח, כשרבים מאתנו סובלים מבחילות והקאות אין סופיות. לאחר חמישה עשר ימים הגענו למרסיי, בה התקבלנו על ידי איש הסוכנות, אשר הזמין עבורנו מקום ב-"Hotel de la Paix". השארנו במרסיי את דויד פרלוב ושלושת אחיו ונסענו אל העיר, שעליה שמענו וחלמנו רבות: פריז.

שלושה ימים "חרשנו" את העיר המקסימה הזאת. ביקרנו במקומות עליהם קראנו בספרים ואותם ראינו בסרטים והרגשנו ממש כמו בחלום. אולי בגלל זה את הלילה האחרון, ליל-הטיול בשדרת שאנו-אליזה, עשיתי תוך כדי שינה, תלוי על זרועה של סוניה...

אחרי שלושה ימים משוגעים בפריז, חזרנו למרסיי. במלון נפרדנו מדויד פרלוב (חשבנו שהפרידה תימשך מקסימום שנה) ויחד עם שלושת אחיו הקטנים נסענו אל הנמל, שם חיכתה לנו האוניה "מולדת". כמה התרגשנו לראות על הארובה הגדולה את סמל מגיני הדויד של "צים"! האנייה הקטנה היתה גרושה במאות עולים, וחווית ההפלגה היתה מיוחדת במינה. אמנם, גם בהפלגה ב"פרובנסה", בדרך לאירופה, עסקנו בלימוד עברית,

בשיחות רעיוניות, בשירה, בריקודי עם, וכו'. אבל בעוד שבאנייה הצרפתית ביצענו את כל הפעולות בהשקט ובהסתר, הרי שבאנייה הישראלית עשינו את הכל בגלוי ובגאווה. האמת היא שהיינו חסרי סבלנות ואת מימוש הציונות התחלנו כבר בזמן ההפלגה בים התיכון. בין העולים מהארצות השונות נוצר קשר חזק וחם, ו"כור ההיתוך" כבר החל לפעול. כך, למשל, אנחנו הברזילאים התיידדנו עם קבוצת עולים מטנג'יר (מארוקו הספרדית). ההתחברות היתה כל כך חזקה, שחלק מהם החליט להצטרף אלינו לברור חיל. בעתיד, אחת מהבנות ה"טנג'יראיות", בשם מריה, תינשא לאחד מוותיקי ברור חיל, סמי מורדו. בתור מהנדס מוסמך אני יכול להבטיח לכם ששום "כור היתוך" לא יכול לייצר תוצר יותר מוצלח מזה...

כאמור, כולנו היינו מלאי מרץ והתלהבות, והצוות הישראלי של האוניה עמד תחת עומס בלתי פוסק של חקירות. בכל רגע פנוי פנינו בעברית העילגת שלנו אל כל אחד מן המלחים, הטבחים, המלצרים ומנקי התאים ושאלנו אין סוף שאלות על ארץ ישראל, על המדינה החדשה, על ירושלים, על הקיבוץ, על צה"ל - ועל מה לא??

למרות שבדרך כלל הצוות קיבל אותנו בחמימות, נתקלנו גם בתופעה שהפגיעה אותנו מאוד: אחדים מעובדי האוניה התקשו להבין איך צעירים כמונו, שהיו יכולים לחיות ברווחה בארצותיהם, בחרו לעזוב הכל ולעלות לארץ. התרגלנו כבר לשמוע את ההסתייגויות האלה בארצותינו, אבל לשמוע אותן מיהודים ציוניים, שכבר חיים בארץ ישראל?? עבר זמן עד שהתחלנו להבין שהציונות היא ענין הרבה יותר מורכב ממה שחשבנו עד

כה. הנה, יש יהודים שעלו לישראל לא מתוך אידאולוגיה
צרופה, אלא כיוון שבארצות מולדתם מצבם הכלכלי היה
בכי רע. אם היה להם כסף – הם לא היו עולים!
לרובנו היה זה המיפגש הראשון עם הצדדים ה"לא
הרואיים" של המעשה הציוני. כמובן, זה לא היה המיפגש
האחרון. בהדרגה, עם ההפיכה של האידאה למעשה, גילינו
את המחיר הקשה של הפיכת חלום למציאות.